

Josep Vidal torna a Berga després de sis anys fent de metge a Gal·les

El jove berguedà, que també és investigador, i la seva muller tornen perquè volen que el seu fill s'eduqui aquí

Josep Vidal és un jove metge berguedà que ha passat set anys a Gal·les, estudiant diferents especialitats mèdiques i exercint la Medicina. Després d'aquest temps, i un cop casat i pare d'un nen d'un any, tota la família ha decidit tornar a Berga, després d'aquest llarg període lluny de casa. A més a més dels aspectes professionals, Josep Vidal ha ampliat horitzons i ha après a ser més "obert i tolerant". Malgrat la distància, Josep Vidal s'ha mantingut tot aquest temps en contacte amb Berga, amb els seus amics i la família.

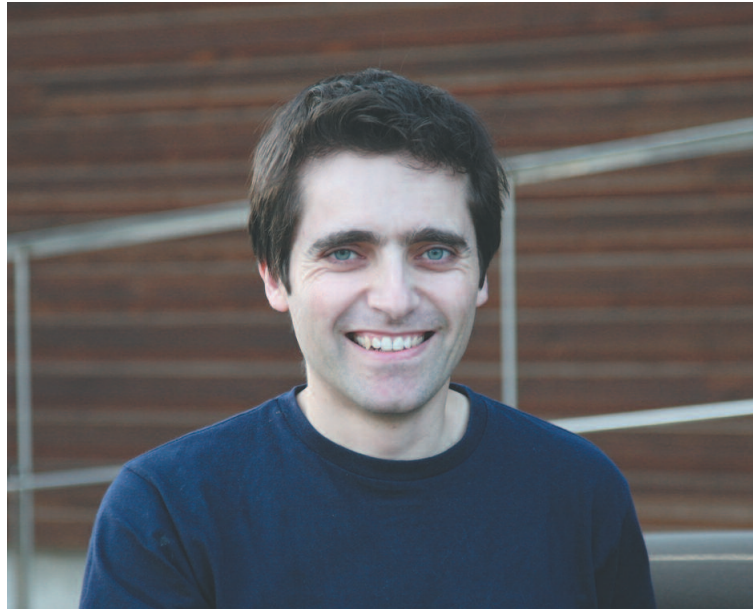
Com va ser que anessis a Gal·les?

El primer cop vaig marxar per estudiar anglès mèdic l'any 97. Quan vaig acabar la carrera ja tenia la intenció d'anar-hi a fer l'especialitat perquè sabia que hi havia bones oportunitats. Aquí el MIR era bastant complicat i hi havia poques places i vaig decidir provar-ho. El setembre del 1997 vaig marxar cap allà. Vaig estar en una escola que t'ensenyaven anglès i també t'ajudaven a buscar feina pels hospitals d'allà. Vaig estar de sort en trobar una feina al nord del país. El primer període va ser molt dur personalment, estava sol, feia poc que havia acabat la carrera... L'idioma és difícil, una cosa és parlar-lo més o menys i altra cosa és atendre malalts; va ser una experiència bastant dura que em va agradar de superar, però quan vaig acabar no estava segur de continuar allà, i de fet vaig tornar l'any 99.

Quan has estat allà, i veus les oportunitats professionals... t'ho tornes a plantejar. Aleshores ens vam casar i com que vam poder anar-hi tots dos, hi vaig tornar a finals de l'any 99 per fer l'especialitat de Medicina de família. Ella és biòloga, va poder trobar feina i especialitzar-se en laboratoris d'hospitals, vam anar a Plymouth i va anar bé perquè podíem anar plegats a mesura que anàvem canviant d'hospitals. Vam estar allà fins el 2002. La veritat és que a Plymouth hi vam estar molt bé, Devon és prop de Cornwall, és una zona maca; els caps de setmana podíem anar a les platges, és una zona on hi vam estar molt bé.

Quan vaig acabar l'especialitat el 2002 va sortir l'oportunitat de treballar a la Universitat de Cardiff, fent recerca, i també treballant de metge de família, ens ho vam plantejar i vam anar a Cardiff. Allà hi vaig estar dos anys i després va sortir una nova oportunitat de feina com a especialista en salut pública, que és el que he estat fent fins ara.

A Cardiff teníem una mica de por, venint de Plymouth, pel temps i per tot plegat, però hi vam estar

El metge berguedà Josep Vidal

molt bé. Es a Gal·les, i com Catalunya, ve a ser com una Nació sense estat, ens hi vam sentir bastant bé, la veritat.

Les coses van canviar bastant quan vam tenir el nostre fill fa un any. Sempre ens havíem plantejat de tornar, però sempre sortiren noves oportunitats professionals que ens feien allargar l'estada per anar millorant currículum, però quan va néixer el nostre fill ens ho vam plantejar tot de nou, ens vam plantejar on volíem que cresqués i vam dir que millor a Catalunya i millor encara si pot ser a Berga. Ara fa sis mesos vam decidir tornar, han estat set anys. Es diu Josep Rhys. Primer Josep, i després Rhys, és un nom Gal·lès, allà cal posar un "nom del mig".

Sempre has pensat en tornar?

Tothom em deia: "et quedaràs, et quedaràs", però jo deia que no, particularment em sento berguedà i català. Ho he tingut sempre clar, tot i que professionalment he seguit un camí que per tornar aquí has de deixar i tornar enrere per gairebé començar de nou a nivell professional. Segurament aquí mai tindrà les mateixes oportunitats que he tingut allà, mentre no hi ha ningú més, ho poses a la balança i penses aprofitar l'estada perquè val la pena, però si a la balança hi poses la família, aleshores tot canvia. Sempre dèiem que volíem tornar.

Els tòpics anglesos com la puntualitat, l'humor, la seriositat, són certs?

Sí que és cert que la meva formació professional és britànica, i sí que és veritat que la gent és una mica més seriosa, són una mica més distants, costa més conèixer-los, però quan els coneixes són com tothom. La puntualitat, potser com a tot arreu. La gent, d'entrada són una mica més tancats, nosaltres sempre hem intentat integrar-nos-hi al màxim, de fet tenim ben pocs amics catalans o espanyols, tots els nostres amics són anglesos o

gal·lesos. I sí que costa una mica més de conèixer-los, però quan els coneixes saps que tens amics de per vida, com a tot arreu.

Amb la teva formació britànica, com et resulta bellugar-te de nou per aquí?

Hi ha una anècdota que explica això. Un dia estava aquí fent cua en una caixa d'estalvis. Jo estava esperant formalment a la cua i quan me'n vaig adonar una persona ja m'havia avançat, i em va dir: "oh, és que aquí, això de fer cua...". Jo només m'havia despistat un moment i la gent ja entrava. Allà, fins que no t'avisen no hi vas, reconec que la meua mentalitat és una mica britànica.

I ara, el teu futur professional passa per Berga?

Ara hi ha força oportunitats a tot arreu en el meu camp, tot i que a Berga en les meves especialitats seria difícil, però Berga ja està força ben comunicat. Havent passat festes hauré de prendre una decisió. La intenció és viure a Berga encara que m'hagi de desplaçar per treballar a comarques properes; de fet quan era a Gal·les, m'havia de desplaçar 80 quilòmetres per anar a treballar, no em fa res viatjar una mica i ja veurem. Sóc conscient de tornar a començar una mica.

La família estan contents que hàgim tornat, al final potser havien perdut l'esperança que tornéssim, sempre ho dèiem i no arribava mai el moment, sempre dèiem un any o dos més.

Què has après durant la teva estada?

Durant el temps que he estat allà he conegut molta gent de molts llocs i cultures diferents, gent de la universitat, i entrant també en contacte amb malalts, la veritat és que he après a ser molt més tolerant i obert a tot. I, a part de la formació, una de les coses més positives que he trobat, és que els horitzons personals són molt més amplis, em sento més obert i tolerant, he après a respectar tothom.

Record de Gal·les

Un dels objectes més preuats que Josep Vidal ha portat d'Anglaterra és un cotxe, un mini que ha anat restaurant. Es tracta d'un model de l'any 88, característic anglès, amb el volant a la dreta. El van comprar perquè era petit i més manejable en una conducció que, per als continentals, resulta difícil a les illes circular per l'esquerra. No deixa de cridar l'atenció veure circulant per Berga aquest vehicle.

Com va ser que portéssiu un mini?

Quan hi vam anar, a la meua dona li feia una mica de cosa conduir per l'altra banda, per l'esquerra, i va dir que si havia de conduir preferia un cotxe petit. Una seva companya de feina li va oferir el mini que tenia, de l'any 88. El vam comprar perquè era petit, no duia massa quilòmetres, però tot i així són cotxes que sempre tenen cosetes i van sortint pegues. Un parell de vegades hem estat a punt de vendre'l, ja que hi hem tingut tots els problemes

del món. Ara fa dos anys el vam haver de restaurar gairebé des de zero, vam viure un any prop del mar i amb aquest temps la planxa va quedar molt malament; la reparació va durar sis mesos, ho vam fer amb un amic mecànic que va haver de canviar gairebé tots els panells de la carrosseria.

Un cotxe així te'l vas apreciament perquè hi has passat moltes hores arreglant-lo.

Quan vam decidir tornar, vam posar com a requisits per al trasllat, un camió on hi cabessin els mobles i que també hi cabés el mini. Vam pujar-lo amb unes rampes a dins del camió, allà ben fixat, i el camió al vaixell. Gairebé patíem més pel mini que pels mobles.

Ha arribat bé, perfecte. Ara patim una mica per quan se'ns espantlli a veure qui ens el podrà reparar.

Suposo que trobarem algun bon mecànic que hi entengui, i a més a més per Internet es poden comprar totes les peces.

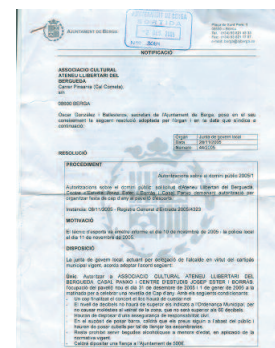
Josep Vidal, dins el seu mini anglès.

El Centre d'Estudis Josep Ester Borràs acusa l'ajuntament de Berga de discriminar-lo per organitzar festes al pavelló

El Centre d'Estudis Josep Ester Borràs ha emès un comunicat en el que es pregunten si l'empresa que aquest any ha gestionat la festa del Pavelló d'esports de Berga va tenir els mateixos requisits que l'any passat, quan algunes "entitats culturals i sense ànim de lucre de la ciutat", el Casal Panxo, l'Ateneu Llibertari i el Centre d'Estudis Josep Ester i Borràs, van demanar poder organitzar aquesta festa. Segons el comunicat, però, "no va ser possible ja que l'Ajuntament de Berga va posar unes condicions absurdes com

per exemple que la festa acabés a les 3.30 h. Josep Xoy ha dit que no acomplien les condicions i això no és cert, simplement en veure quines eren vam haver de buscar altres fórmules per gestionar el nostre lleure i alhora fer possible l'autogestió econòmica de les nostres entitats".

El C.E. Josep Ester Borràs es pregunta si "l'empresa privada que ha organitzat la festa enguany tenia les mateixes limitacions i requisits" i acusen l'ajuntament de "parlar molt de participació ciutadana però és obvi que l'eviten a tota costa".

Document amb les condicions que l'ajuntament va posar a l'organització.